

Geabstraheerde flarden van de werkelijkheid: het werk van Artur Eranosian

Autodidact Artur Eranosian ambieert om een unieke bijdrage te leveren aan de geschiedenis van de fotografie. Het onderzoek naar de overeenkomsten tussen fotografie en schilderkunst is zijn ultieme leerschool, wat hij combineert met talrijke bezoeken aan uiteenlopende tentoonstellingen. Niet toevallig ontmoette ik Artur voor het eerst in het S.M.A.K. op de expo rond Raoul De Keyser. Sindsdien ging ik zijn werk bekijken op verschillende tentoonstellingen en werd ik liefhebber van zijn kleurrijke en geometrische vormtaal.

Al op vijftienjarige leeftijd ging Artur met een fotocamera op zoek naar boeiende situaties op straat. Geïnspireerd door Henri Cartier-Bressons 'moment décisif' ontwikkelde hij een bijzondere belangstelling voor het toeval in de dagelijkse omgeving. Tot hij op een gegeven moment, inmiddels zeven jaar geleden, het schilderkundige in de fotografie ontdekt. Gestuwd door het werk van onder andere Piet Mondriaan, Barnett Newman en Raoul De Keyser, realiseerde Artur zich dat onderwerp en locatie

niet langer van belang zijn. De interesse voor het anekdotische ebde weg en zijn blik door de lens veranderde drastisch.

Extreme concentratie

De manier hoe kleuren en vormen zich manifesteren in de publieke ruimte is sindsdien een van Arturs voornaamste drijfveren. Wanneer je hem tegen het lijf loopt, op straat of in de natuur, mag het niet verbazen dat hij je niet direct opmerkt. De zoektocht naar boeiende vormen en kleuren vergt een extreme vorm van concentratie. Wanneer zijn oog geprikkeld wordt door een interessant beeld confronteert Artur zijn onderwerp met de mogelijkheden van de fotografie. Het overbelichten van een bepaalde verschijningsvorm is een strategie die hij vaak hanteert. De flash veroorzaakt veelal witte ruimtes in het beeld waardoor het perspectief verdwijnt en een grafisch ogende dimensie het werk binnentreedt.

Bij voorkeur fotografeert Artur tijdens de wintermaanden omdat zijn concentratie dan

Filmstill uit de documentaire ERANOSIAN
© Jimmy Kets

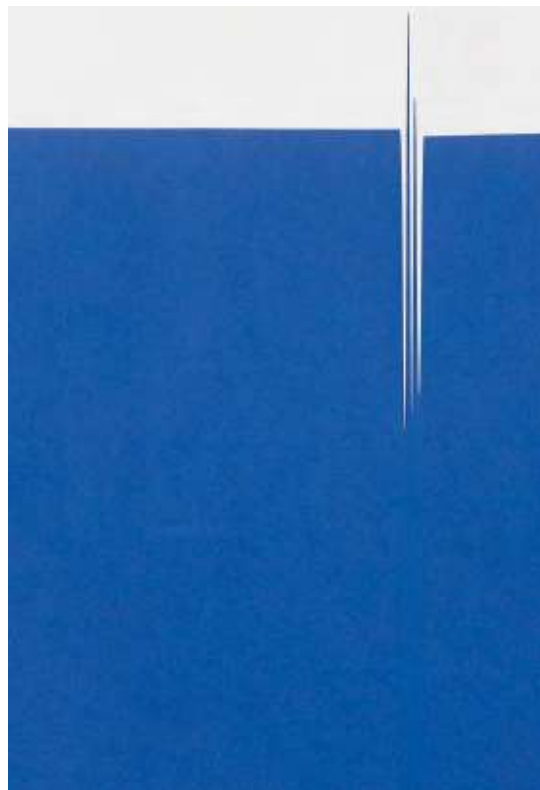

minder wordt verstoord. Tijdens deze periode heeft hij ook een andere band met de materie, alles ziet er ruwer en matter uit. Werken in een relatief donkere omgeving heeft het bijkomende voordeel dat zijn foto's worden verrijkt met een blauwig effect.

Schilderij of foto?

Een tweede drijvende kracht voor de artistieke praktijk van Artur is het deelnemen aan tentoonstellingen. Elke expo ziet hij als een mijlpaal om een visueel antwoord te bieden op een bepaalde onderzoeksvraag. Dergelijke participaties zijn tevens belangrijk omdat hij weinig productief is als er geen deadline nadert. Als kunstenaar moet hij tijdsdruk ervaren om te creëren en de daarbij horende twijfel in de kiem te smoren.

Wanneer we elkaar ontmoeten, stoomt hij zich klaar voor een solotentoonstelling, waar hij voor het eerst pure schilderijen zal tonen. Voorheen hanteerde Artur enkel het fotoestel om picturale composities te maken. Door beide media naast elkaar te tonen, weet de kijker niet langer of hij of zij naar een foto of schilderij kijkt. Er ontstaat verwarring doordat Artur de spanning tussen fotografie en schilderkunst blijft opzoeken. Op vragen als 'Zullen de schilderijen nog gebaseerd zijn op de werkelijkheid?' of 'Welke fotografische eigenschappen zullen de schilderijen belichamen?' antwoordt Artur met een glimlach, gevolgd door een korte stilte. Wat vaststaat – de grens tussen fotografie en schilderkunst, maar eveneens tussen werkelijkheid en inbeelding – wordt steeds kleiner.

Artur Eranosian
Untitled, 2020

Artur Eranosian
Nr 1, 2016